

beklageligt, at det, hver eneste Gang vi behandler et Lovforslag, stadig er Omkvædet, at det maa ske overordentlig hurtigt. Vi maa anmode Ministeriet om, at det for Fremtiden fremsætter sine Lovforslag i Tide, saa at der gives Rigsdagen en rimelig Tid til at overveje de forskellige Spørgsmaal, som staar i Forbindelse dermed.

Det ærede Medlem fra Esbjerg (Sundbo) maa aldeles ikke have hørt efter, hvad jeg sagde; havde han gjort det, havde han umulig kunnet faa den Opfattelse, at jeg gjorde mig til Talsmand for, at den Sikringsstyrke, som er ovre ved Grænsen, skulde bibeholdes. Jeg har intet imod, at hele Sikringsstyrken hjemsendes; hvad jeg har talt om, er, hvorvidt det, naar der er Tale om at forøge Grænsegendarmerikorpset, i alt Fald kunde tages under Overvejelse, om man ikke kunde benytte en Del af de Rekrutter, som er færdige med Rekrutskolen, og som vi alligevel skal have liggende inde, i Stedet for at forøge Grænsegendarmerikorpset saa kolossalt, som her foreslaas. Man siger naturligvis, at det er midlertidigt, de vedkommende skal kun antages for et Aar eller saa; Finansministeren kan ikke sige Besked om, for hvor længe. Det er meget rigtigt, men Forholdet er dog det, at naar vi nu forøger Grænsegendarmerikorpset saa stærkt, som det sker herved, vil de Mennesker, som bliver ansat, nære Forhaabninger om, at de kan anbringes i Statens Tjeneste, om ikke i dette Korps, saa paa anden Maade. Derfor tror jeg, vi skal være lidt forsigtige med at udvide saa stærkt, som der efter Lovforslaget er Tale om.

De Radikales Ordfører, det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik), var synlig irriteret over, at vi overhovedet havde foranlediget, at denne Sag forhandles her i den danske Rigsdag og overfor Offentligheden. Jeg tror nu, at det ærede Medlem maa give os Lov til at have vor Opfattelse. Den Opfattelse, som er den aldeles overvejende indenfor vort Parti, er denne, at vi herefter maa kaste Listeskoene og i det hele taget have de forskellige Spørgsmaal, vi skal tage Standpunkt til, frem i det fulde Dagslys, og at Forholdet ikke bør være det, at man gennem Finansudvalget søger at afgøre de mange Spørgsmaal, som kan foreligge. Lad os faa Lovforslagene frem i Rigsdagen, vi tager ingen Skade deraf, der er overhovedet ingen, som tror, at det skulde skade os i Udlandets Øjne, at vi fører denne Forhandling om Gendarmerikorpset og Forholdene ved Grænsen. Det ærede Medlem talte om Taktfølelse, jeg tror, at netop dette

ærede Medlem skulde være lidt forsigtig med at nævne dette. Jeg vil slet ikke tale om hans politiske Taktfølelse, naar han i Nørre Aaby som Formand for Regeringspartiet talte om Indførelse af Republikken, uden at Spørgsmaalet var forhandlet med hans Parti, og uden at han havde faaet Mandat til at udtale sig om dette Spørgsmaal. Men ogsaa den irettesættende Maade, hvorpaa han taler til sine Kolleger i Rigsdagen, skulde han vænne sig af med. I alt Fald vil vi fra vor Side have Lov at hævde, at vi ønsker i Fremtiden at faa Lejlighed til i fuld Offentlighed paa Rigsdagen at diskutere de Foranstaltninger, som træffes. Det ærede Medlem kan neppe paavise et eneste Sted, hvor jeg har fremsat Udtalelser, som man skulde lægge Mærke til i Berlin eller noget andet Sted (*Slengerik*: Nej, det er sikkert!). Hvorfor kan vi saa ikke forhandle de Spørgsmaal her, de har sikkert andet at tænke paa de nævnte Steder.

Jeg har naturligvis ikke villet drage en Sammenligning mellem Aaret 1911 og nu; men det har altid sin Interesse, og det er altid en god Skik, at Rigsdagsmændene blader tilbage og undersøger, hvorledes de forskellige Partier har stillet sig tidligere med Hensyn til de Spørgsmaal, man nu skal have frem. Naar man gennemlæser Udtalelserne fra de daværende Oppositionsførere, faar man absolut det Indtryk, at Forholdene i betydelig Grad har forandret sig, at det er en ganske anden Rolle, Partiets Talere nu skal spille. Man tænke sig blot, at en Venstregering havde fremsat dette Lovforslag, saa vilde man sikkert have hørt ikke mindst det ærede Medlem fra Middelfart raillere over, at man havde tilladt sig at fremsætte et Forslag som dette, hvorefter der skal ansættes to unge Løjtnanter, som skal have Kommandoen over de gamle Stabssergenter og Oversergenter; man maa jo huske paa, at det er gammelt Mandskab, der er Tale om. Til den højtærede Finansministers Udtalelse om, at sidste Aar havde vi dog forøget Grænsegendarmerikorpset, uden at Sagen var kommet frem i Rigsdagen, skal jeg bemærke, at der er en meget stor Forskel paa den Forøgelse, der da var Tale om, og det meget omfattende Lovforslag, som her foreligger.

Til Slutning vil jeg gerne takke den højtærede Justitsminister for hans Udtalelse om, at han vil gøre sit til, at Grænsebyerne, ikke mindst Ribe, snarest muligt kan komme af med de russiske Krigsfanger, og at disse kan blive anbragt i Lejrene ved Horserød og andetsteds. Jeg haaber altsaa, at der inden ret længe maa blive truffet